

Hồi Thứ Mười

VẠN NIÊN CỐC KHÔNG MỜI VẮN ĐẾN
VÌ LINH QUẢ GÂY HẠI LẤN NHAU

Một thảm cỏ xanh rờn, một con suối yên bình uốn lượn. Đó là một khung cảnh thật bình dị, mộc mạc và êm ả, đến độ dù nhìn từ bình diện nào hoặc là cái nhìn xuất phát từ bất kỳ tâm trạng nào thì cuối cùng cũng vẫn nhận ra vẻ bình yên tĩnh lặng và thư thái cho bất luận ai tình cờ đặt chân đến chốn này.

Tuy nhiên sự bình yên tĩnh lặng vụt tan biến ngay khi gã - nhân vật độc nhất đang hiện hữu ngay tại giữa khung cảnh này - chợt bắt gặp một tiếng động dù thật khẽ nhưng vẫn rất xa lạ so với chốn này vừa tình cờ vang lên.

Vì thế, cần tắc vô ưu, thoát tiên gã nuốt nhanh vào miệng một mảnh hoa tiên mà từ nãy đến giờ dường như gã không cần nhìn đến nữa. Kế đó, gã xoay người lại, dù bằng những cử chỉ nặng nề và mệt mỏi vẫn vội vàng tìm cách để làm sao chui càng nhanh càng tốt vào một chỗ khuất chỉ ở ngay bên cạnh gã.

Nhưng vạn sự lại không đủ nhanh như gã muốn. Thế là gã chỉ mới mới chui được nửa người thì ngay phía sau gã đã có tiếng ai đó kinh ngạc kêu:

- Triệu Thái?! Là người phải không? Thảo nào, thảo nào...

Gã nhận ra thanh âm đó và tự biết rằng dù có chui nữa vào chỗ khuất vẫn vô ích. Vì thế, gã đưa ngược đầu trở ra, vẫn ngồi trong tư thế như sẵn sàng chui tiếp với bất kỳ lúc nào gã muốn.

Và khi đã đưa đầu ra phía ngoài, dĩ nhiên vì nhìn thấy nên gã lập tức lên tiếng với người đang đứng nhìn gã:

- Lòng nhẫn nại của Hạ Trúc Đào cô nương khiến Triệu Thái này ngưỡng mộ. Được rồi, vì cô nương vẫn luôn theo sát chân tại tại hạ, có phải kể từ lúc được tại hạ cảnh báo là đừng bất kỳ ai manh động hoặc tùy tiện chọn lối đi nhưng không do tại hạ điểm chỉ, thì lúc này kể như cô nương đã được toại nguyện. Không sai, đây mới chính là địa điểm được bức tàng đồ cổ tình khắc họa chỉ lối đưa đến. Cung hỷ Hạ Trúc Đào cô nương là nhân vật thứ hai sau tại hạ đã đặt chân đến Vạn Niên cốc.

Hạ Trúc Đào đang rảo mắt nhìn quanh nhưng kỳ thực vẫn có cách để mắt giám sát từng động tĩnh từ phía Triệu Thái. Sau đó, ả gật đầu:

- Cây cỏ luôn xanh, dòng nước luôn đầy đặn và uốn lượn chảy quanh, khung cảnh này đúng là trường cửu, có gọi Vạn Niên cốc cũng không quá đáng. Nhưng Triệu các hạ nói đi, bức tàng đồ điểm chỉ địa điểm này để làm gì? Một chỗ bình yên để dung thân hầu tránh xa vòng bon chen xu danh lợi thế của một kiếp nhân sinh thôi ư? Có phải chỉ rõ thế chẳng? Hoặc giả còn nhiều bí ẩn gì khác nữa và các hạ hoặc đã khám phá đắc thủ hoặc chưa có cơ hội cùng thời gian để dò xét kiếm tìm?

Triệu Thái thật sự đang rất mệt, thế nên hai mắt từ từ nhắm nghiền, miệng thì miễn cưỡng đáp:

- Đối với thánh nhân dù chỉ được đặt thờ ở trên bàn cũng chẳng nên dùng vải thưa hầu mong che mắt. Tại hạ xin thú thật là chỉ vào đây trước cô nương không được bao lâu. Thế nên nếu có bí ẩn nào chưa khám phá thì sự thật là do tại hạ chưa có cơ hội dò xét. Nếu muốn xin cô nương cứ tùy tiện. Phần tại hạ, a... Chỉ mong được ngủ, được nghỉ ngơi và nếu cần cũng xin chọn chốn này làm chỗ dung thân hưởng an nhàn thư thái.

Và vì đã nhắm mắt nên Triệu Thái đâu thể thấy Hạ Trúc Đào đang nhìn gã bằng ánh mắt như thế nào. Gã chỉ nghe Hạ Trúc Đào đáp:

- Được. Nhìn sắc diện của các hạ, ta biết các hạ quả thật đang cần nghỉ ngơi, có khi phải đôi ba ngày là ít. Ta không quấy rầy nữa, đành tạm chia tay để thử dò xét quanh đây xem sao.

Gã nghe nhưng không mở mắt, bất quá chỉ he hé khi cảm nhận được tiếng bước chân của Hạ Trúc Đào đi xa dần.

Và lúc phát hiện quả thật Hạ Trúc Đào đã đi dần xa, gã lập tức sửa tư thế, tiếp tục chui vào chỗ lúc nãy gã đã toan chui.

Chỗ gã chui kỳ thực chỉ là một đoạn dốc ngắn, xuôi chéch vào lòng đất. Để khi đoạn chẳng còn, lòng đất trước mắt gã vụt mở rộng ra, hóa thành một thạch động có đủ cả các núi đá và tiếng nước suối chảy róc rách, đồng, thời còn có thêm một chút ánh dương quang mờ mờ chiếu rọi từ đâu đó ở bên trên xuống.

Nhưng đối với bản thân gã lúc nãy cảnh mỹ quan dù đẹp và huyền diệu thế mấy cũng chẳng thể nào bắt gã chú mục nhìn cho bằng một vật khác. Vì thế, ngay khi phát hiện vật đó, gã lập tức chồm người bật dậy.

Chạy thật nhanh theo sức của gã để đến càng sớm càng tốt.

Đó là một khóm hoa cỏ, lá xanh tía vừa mảnh vừa dài với mỗi nách lá lại mọc vươn ra một nhánh mảnh hơn và xanh nhạt hơn. Nhưng ở phần đầu chót của từng nhánh này, kỳ lạ thay lại nở ra một chùm hoa đeo lủng lẳng vừa nhỏ

xíu vừa mang sắc màu vàng quyền quý của bậc đế vương. Và điều đáng ngạc nhiên nhất chính là sự kết trái của cả một khóm hoa cỏ mà hình dạng toàn khối không thể nào lớn hơn so với bất kỳ khóm hoa cỏ đại nào từng có ở trên đời. Dù vậy trái của khóm hoa cỏ lại to bằng nguyên cả nắm tay của trẻ sơ sinh và là trái mang màu xanh biếc, màu của sự huyền bí và quý phái.

Đích nhắm của Triệu Thái chính là trái xanh biếc này. Vì vậy, khi chạy đến đủ tầm, Triệu Thái vươn tay chớp và bứt gọn trái đó vào tay.

Nhưng lúc Triệu Thái toan ném tọt trái xanh biếc vào miệng thì xuất hiện một bàn tay khác, dù mềm mại nhưng thật cứng rắn, đã chớp vào tay Triệu Thái để vừa vặn ngược vừa cướp đoạt trái xanh biếc ngay trên tay Triệu Thái.

Sau đó, hoặc do bị xô đẩy hoặc do sự giằng co gây tác động, Triệu Thái cũng chẳng hiểu vì sao nữa, chỉ thấy rằng bản thân đột nhiên bị ngã chúi ra phía trước, té sấp mặt xuống cạnh khóm cỏ hoa đã chẳng còn trái xanh biếc nào nữa.

Cùng lúc này, Triệu Thái nghe tiếng Hạ Trúc Đào cười đắc ý:

- Xin đa tạ. Và ta hiểu đúng chẳng. Loại linh quả này chính là một trong nhiều bí ẩn đáng để quan tâm, thế nên mới có người chịu khó lưu lại Vạn Niên cốc tàng đồ? Vậy thì ta xin mạn phép dùng nha? Ha ha

Triệu Thái vừa thất vọng vừa phẫn nộ nhất là khi nghe tiếng Hạ Trúc Đào vừa nhai rau rầu, vừa ăn vừa nuốt và vừa khen trái rất ngọt rất ngon.

Nhưng dù phẫn nộ thì chẳng thể làm gì, vì lực bất tòng tâm, Triệu Thái đã không thể kiềm chế, đành vừa gào thét tức tối, vừa đập loạn hai tay lên nền đất đá xung quanh.

- A... A...

Triệu Thái đập trúng khóm cỏ hoa. Cả khóm càng thêm bị giập gãy khi Triệu Thái cứ đập tay, cứ loạn gào.

Cỏ cây nào bị giập mà không thơm nhựa rỉ nước. Và thật là mùi nhựa hoặc nước của khóm cây sao lại thơm ngọt ngào Thế là dù đang phẫn hận đến độ suýt cuồng tâm. Triệu Thái vẫn không thấy mấp mé một bờ hy vọng, nên vội vàng vợ lấy vợ để, vừa tọng vào miệng vừa nhai vừa nuốt cho kỳ hết toàn hộ khóm cỏ hoa, bất luận là lá là hoa hay là rễ là cành. Triệu Thái nuốt tất tẩn tật.

Thỏa mãn vì đã được ăn, hoặc giả nhờ có được một ít vật thực để ăn khiến sinh lực tạm phần nào hồi phục, Triệu Thái xoay người nằm ngửa ra, thoát tiên là để nhìn Hạ Trúc Đào một nữ lang dù xinh đẹp nhưng lại là một kẻ cướp trắng trợn.

Hạ Trúc Đào đã ngồi từ lúc nào và đang tọa công với hai mắt nhắm nghiền, có vẻ rất bình thản chờ được lực của linh quả thấm dần vào kinh mạch - huyết mạch của chính ả.

Triệu Thái giận lắm nên ngồi dậy. Nhưng khi đã đứng lên, thay vì sinh sự với ả kẻ cướp, Triệu Thái chợt nhớ lại một việc, đành tạm nguôi ngoai, bỏ qua cho ả và vội vàng xoay người đi dần về phía cuối cửa thạch động.

Ở đó có một thạch sàng, Triệu Thái tốt người ngồi lên thạch sàng ngay, mặt quay vào vách.

Trên vách có tự dạng. Triệu Thái vừa lẩm nhẩm đọc qua vài dòng liền tự ý ngưng lại, để nghiêng người qua bên tả.

Ở phía bên tả, gần cuối thạch sàng là một hốc đá nhỏ chứa đầy nước. Triệu Thái vội úp mặt xuống hốc đá, uống một hơi thật dài làm cho nước ở hốc đá vơi cơ hồ quá nửa. Tiếp đó Triệu Thái mới quay lại với các tự dạng được khắc ghi sẵn trên vách đá.

Và cuối cùng, khi đã đọc đã hiểu và đã nhớ tất cả những gì được chú nhân của tự dạng đã ghi đã dặn, Triệu Thái mới bắt đầu tọa công điều Nguyên.

Có tiếng thở hổn hển quá lớn, quá thô thúc khiến Triệu Thái kể như bị kinh động đành mở mắt xả công.

Cảnh quang xung quanh Triệu Thái lúc này là một màn đêm đen tối kịt. Dù thế, Triệu Thái vẫn nghe tiếng Hạ Trúc Đào chợt vang lên hỏi gã:

- Có lẽ các hạ chỉ vừa mới hồi sinh sau lần bị Đào Gia Từ đê tiện lên dùng nội gia chân lực chấn đứt tâm mạch. Phải chăng vì thế, lúc này các hạ từ thấy trong người bất ổn, cứ thở hồng hộc như thể sắp táng mạng đến nơi?

Triệu Thái tự hiểu khó thể tiếp tục tọa công được nữa một khi Hạ Trúc Đào vì đã ngừng tọa công nên dễ gì để Triệu Thái được tùy tiện hành động theo ý mình. Vì vậy Triệu Thái từ từ xoay người lại, vẫn ngồi và cố xuyên màn đêm nhìn về phía vừa có tiếng Hạ Trúc Đào phát thoại.

Và Triệu Thái hỏi:

- Thế không phải chính bản thân cô không vì đang có điều bất ổn nên đã hô hấp dập dồn khiến tại hạ dù đang nghỉ ngơi dưỡng thần vẫn phải giật mình choàng tỉnh sao?

Hạ Trúc Đào hừ nhẹ:

- Chỉ vì lo cho các hạ nên ta mới quan tâm hỏi. Riêng phần ta, linh quả ta đã dùng quả nhiên có diệu dụng tột cùng, làm gì có chuyện đã dập dồn hô hấp

khiến các hạ không thể nghỉ ngơi? Và đã vậy, hừ ta bất tất lo cho các hạ nữa. Cứ tiếp tục dưỡng thần đi, nếu các hạ vẫn muốn.

Nhưng Triệu Thái nào dám, đành ngồi yên và lặng thinh chờ đến khi nghe nhịp hô hấp thổ nạp của Hạ Trúc Đào có lúc nào đó trở nên đều hay không.

Và khi điều đó xảy đến, Triệu Thái biết ngay Hạ Trúc Đào đã lại tọa công và cơ hồ đã nhập vào cõi vô thức, chỉ lúc đó Triệu Thái mới dám và nhất là yên tâm để tiếp tục tọa công cho bản thân.

* *
*

Lại có tiếng thổ nạp hỗn hển và dứt quãng vang lên rõ to khiến Triệu Thái giật mình xả công mở mắt.

Màn đêm đen đã tự tan biến và lúc này cảnh quang xung quanh Triệu Thái đã lờ mờ sáng. Nhờ đó, Triệu Thái phát hiện Hạ Trúc Đào dù vẫn tư thế ngồi tọa công nhưng đã mở mắt và đang kinh ngạc nhìn về Triệu Thái. Vụt hiểu Hạ Trúc Đào đang nhìn gì. Triệu Thái lập tức ngồi dịch lùi về phía sau và tự nhủ là cần lấy thân làm sao che càng khuất lấp càng tốt nhưng tự dạng vẫn lưu một cách vĩnh hằng ở trên vách đá, ngay phía sau lưng Triệu Thái.

Và khi tạm yên tâm vì đã có thể che khuất các tự dạng, Triệu Thái cười cười, hỏi Hạ Trúc Đào:

- Không phải là cô nương vừa thở hào hển đấy chứ? Vì rõ ràng tại hạ đã nghe như vậy:

Hạ Trúc Đào vẫn cứ kinh ngạc nhìn Triệu Thái:

- Là các hạ vừa có nhịp hô hấp trì trệ thì đúng hơn. Mà này, sao sắc diện các hạ cứ bưng bưng đỏ vậy? Hoặc giả ở đây còn ẩn tàng tuyệt thế công phu và các hạ vì đã phát hiện nên vẫn miễn cưỡng luyện, bất chấp thể trạng đang như thế nào, khiến dẫn đến hậu quả bất lợi?

Triệu Thái tiếp tục cười cười:

- Dù sự thật có đúng như thế hà hà... thì tại hạ vẫn là người vừa mới hồi sinh, làm gì dám mạo hiểm thực hiện một hành động mà bất kỳ ai cũng biết chắc sẽ gặp kết cục bất lợi như thế nào. Hạ cô nương thôi đừng quá võ đoán nữa.

Nét mặt của Hạ Trúc Đào trở nên đăm chiêu tư lự:

- Nếu là vậy, ắt ở bản thân các hạ hãy còn nhiều bí ẩn, có lẽ chẳng khác gì so với gã Lý Nghi. Phải như vậy không? Vì bằng chứng là các hạ vẫn có thể

tự hồi sinh, một điều dù các hạ từng ám thị, nói trước cho gã Lý Nghi biết, nhưng chính bản thân gã lại tự miệng bảo là quyết không thể nào tin.

Triệu Thái nhăn mặt:

- Gã đã thổ lộ điều này cùng cô nương? Và vì vậy, bất chấp gã không tin, gã bỏ đi, cô nương thì do tin nên kịp xuất hiện, kịp có mặt ở bất kỳ đâu tại hạ đến?

Hạ Trúc Đào cười nhẹ:

- Sư thật là ta dù có nghe nhưng vẫn không thể tin ở các hạ sẽ xuất hiện kỳ tích. Do đó, các hạ tin hay không thì tùy, ngay khi gã bỏ đi, hứa là sẽ báo thù cho các hạ, chính ta vẫn lưu lại và toan đào huyết mai táng các hạ.

Triệu Thái gạt ngang:

- Đừng bịa chuyện. Vì khi tự tỉnh lại...

Hạ Trúc Đào ngắt lại lời Triệu Thái:

- Ta đã bảo chỉ mới toan đào huyết thôi, chứ đâu đã thật sự đào. Sao lại nóng vội, chưa gì đã đề quyết ta bịa chuyện? Hoặc giả các hạ chẳng muốn nghe nữa thì thôi, ta đâu cần.

Triệu Thái vì chưa thỏa mãn nên lại đặt nghi vấn:

- Kỳ thực lúc tự lại tỉnh, tại hạ đã dò xét rất kỹ, nào có phát hiện bất kỳ ai còn lai vãng ở xung quanh. Thế sao cô nương vẫn có thể bám theo và xuất hiện ở đây?

Hạ Trúc Đào bĩu môi:

- Chịu nghe rồi phải không? Vậy thì đừng ngắt lời nữa. Ấy là lúc ta toan mai táng các hạ thì phát hiện thanh Tuyết Nhận tiểu kiếm do Đào Gia Từ hạ cố trao tặng đã không cánh nhưng vẫn bay mất. Thế là ta lập tức chạy đuổi theo gã Lý Nghi.

Triệu Thái gạt gù:

- Vốn dĩ gã từng có thời gian đầu nhập và suýt trở thành môn hạ Không Không môn. Tài diệu thủ của gã cũng đôi chút cao minh.

Hạ Trúc Đào hậm hực:

- Vì 1o đuổi theo gã, ta quá vội trên quên, chẳng hề nhớ đến chuyện thu hồi Tiểu hồng xà.

Triệu Thái giật mình, thế là đang ngồi yên, chẳng mảy may dám động cựa:

- Vì quay lại tìm Tiểu hồng xà nên cô nương có cơ hội phát hiện tại hạ đang ở đây?

Hạ Trúc Đào cười khúc khích:

- Đừng quá khiếp hãi như thế. Vì Tiểu hồng xà hiện đang phục ẩn ngay trong ống tay áo của ta. Còn về việc phát hiện các hạ ư? Thoạt tiên là sự kinh ngạc của ta khi nhận ra thi thể của các hạ đã biến mất. Sau đó vì nghĩ các hạ có thể đã hồi sinh và biết đâu đó vào Vạn Niên cốc này từ lâu lắm rồi, ta sợ mất phần đành gọi Tiểu hồng xà. Nó đây.

Hạ Trúc Đào trút nhẹ ống tay áo bên hữu, để lộ ra một tiểu độc xà có thân màu hồng, lúc này rất ngoan hiền cứ nằm khoanh tròn ngay giữa lòng bàn tay tả của ả họ Hạ.

Đã vậy Hạ Trúc Đào vừa vuốt ve Tiểu hồng xà vừa thổ lộ:

- Tiểu hồng xà là linh thú, không chỉ được dùng như vũ khí phòng thân mà còn có tính linh, vì biết ghi nhận từng nẻo đường đã vượt qua nên đã giúp ta lọt vào tận đây cùng các hạ hội ngộ. Các hạ có muốn thử chạm tay vào Tiểu hồng xà một lúc không?

Triệu Thái lắc đầu quây quậy và đành thở dài:

- Hóa ra chỉ do quên một vật, sau lại nhờ cũng chính vật đó, vì là Linh thú nên có thể đưa đường cô nương đã được cơ hội đặt chân vào Vạn Niên cốc. Nhưng dù sao Hoàng Hoa Tử - Thảo Lục Linh Quả đã được cô nương chiếm đoạt thủ đắc, sao cô nương không sớm ly khai và ban cho tại hạ một ân huệ là được bình yên dung thân ở chốn này?

Hạ Trúc Đào không đáp, trái lại đã bất chợt chu miệng làm bật ra một chuỗi tiếng huýt dài, như tiếng sáo điệu dặt.

Tiểu hồng xà nhích động, vươn cao đầu và ngo nguậy nhìn quanh.

Triệu Thái hốt hoảng:

- Cô nương định làm gì?

Hạ Trúc Đào cười cười ;

- Đừng ngại, ta chỉ muốn tạo cơ hội cho các hạ được tự tay chạm thử vào Tiểu hồng xà, dù chỉ một lần trong đời.

Khi đó Tiểu hồng xà như có vẻ đã định hướng xong, chợt uốn thân tự bò dần về phía Triệu Thái.

Triệu Thái càng thêm hốt hoảng vội xua tay và kêu:

- Không cần đâu... xin gọi Tiểu hồng xà quay lại cho. Vì tạ hạ quyết chẳng cần chạm tay vào Tiểu hồng xà làm gì.

Nhưng Tiểu hồng xà vẫn chậm rãi bò đồng thời là tiếng Hạ Trúc Đào bảo Triệu Thái:

- Nhưng ta vẫn muốn các hạ có cơ hội làm quen cùng Tiểu hồng xà. Và nếu các hạ thật sự không hề thích, cũng chẳng khó lắm đâu, chỉ cần các hạ tự nguyện ly khai khỏi Thạch sàng đang ngồi là đủ.

Triệu Thái tỉnh ngộ, vì thế chợt trợn mắt nghiêng răng:

- Đây là chỗ rất cần cho tại hạ dưỡng thần nghỉ ngơi hoặc nói cách khác. Tại hạ vì là người đến trước nên là chủ và có quyền chọn bất kỳ chỗ nào tại hạ thích. Nếu cô nương cứ miễn cưỡng, đồng thời quyết tìm cách uy hiếp tại hạ thì lần này dù phải liều mạng, tại hạ vẫn không thể nhân nhượng mãi.

Hạ Trúc Đào vẫn cứ nhìn Tiểu hồng xà đang bò dần càng lúc càng gần Triệu Thái:

- Chất độc của Tiểu hồng xà là tột cùng lợi hại. Đến như Si Lão Bất Tử dù bỏ chạy vẫn khó thể mong toàn mạng. Lời khuyên của ta là hy vọng các hạ đừng khước từ bất kỳ lời thỉnh cầu nào.

Triệu Thái đang xanh cả mặt, chợt nâng cao hữu thủ, như sẵn sàng ra tay đối phó với Tiểu hồng xà đang chực phóng lên Thạch sàng.

- Còn một sự thật này ắt hẳn cô nương cần nên biết. Đây là tại hạ tuy bị đoạt mất Lục Linh Quả nhưng bù lại vẫn có may mắn hưởng thụ toàn bộ phần Hoàng Hoa Tử Thảo còn lại. Thế nên tại hạ tự phụ có thể chỉ một chưởng quét nát Tiểu hồng xà nếu như cô nương không ngay lập tức phát hiệu lệnh thu hồi.

Hạ Trúc Đào giật mình, nhìn sững Triệu Thái, sau đó chợt cười lại và bảo:

- Chúng tổ ta cần phải nhanh hơn chiếm hữu toàn bộ Thạch sàng các hạ đang ngồi. Nào, có chịu tự nguyện ly khai chẳng? Hay là chờ ta phát hiệu lệnh cho Tiểu hồng xà phát động xua đuổi?

Triệu Thái đang nuốt nước bọt khan:

- Không bao giờ. Chết thì chết nhưng tại hạ quyết chẳng nhượng bộ.

Hạ Trúc Đào đứng bật dậy:

- Được lắm. Thử xem các hạ đối phó như thế nào với Tiểu hồng xà. Lên đi! Xà nhi!

Đó là hiệu lệnh và Tiểu hồng xà vụt hóa thành tia chỉ hồng khi từ phía dưới bật lao vút lên thạch sàng.

“Vù...”

Triệu Thái kinh tâm và bật thành tiếng quát phẫn nộ:

- Tiểu súc sinh người đừng trách ta độc ác!

Và Triệu Thái quật mạnh hữu chưởng vào tia chỉ hồng.

“Ào...”

Nhưng Tiểu hồng xả đúng là Linh thú, đã bất chợt chuyển thân đổi hướng và không hề giảm chút nào đà lao vọt đến cực nhanh, hóa thành tia chỉ hồng lao cắm vào mặt Triệu Thái:

“Vù...”

Triệu Thái khiếp đảm, chỉ còn mỗi một phản ứng là vừa né mặt qua một bên vừa hoảng loạn chộp hết tay này đến tay kia vào tia chỉ hồng, hy vọng có thể bắt được Tiểu hồng xà.

Nhưng khi đã chộp được, hai mắt Triệu Thái vụt trợn ngược và há miệng gào bi thảm:

- A... súc sinh người dám ngoạm ta, dám hạ độc vào ta. Vậy thì ta cho người cùng chết. A...

Hạ Trúc Đào cố gắng cuồng lao chồm đến, giận dữ quát mắng Triệu Thái:

- Không được cắn chết Tiểu Hồng xà của ta. Mau nhả ra. Quân khả ố hạ tiện và đốn mạt, Tiểu hồng xà chỉ là sinh vật nhỏ nhoi, người cắn nó thì khác nào người cũng là thú, là súc vật. Mau nhả ra, đồ khốn khiếp.

Triệu Thái không chỉ ngậm mà còn ngấu nghiến nhai cho kỳ nát và chết Tiểu Hồng xà. Đã vậy, vì bị Hạ Trúc Đào giằng co, vừa giành giật vừa vung tay đánh loạn, Triệu Thái đành để thi thể Tiểu hồng xà nằm vắt ngang miệng, cho đeo lưng lẳng ở hai khốe, hầu được rảnh hai tay cùng Hạ Trúc Đào giành giật, đánh đập giằng co.

“Bộp bộp...”

Vì đánh đập nên không thể không vận dụng chân nguyên nội lực, do vậy cục diện biến thành trận cận chiến.

“Bộp, chát chát...”

“Ầm, ầm, Bùng!!”

Phần lợi thế chưa biết nghiêng về ai, đấy là do tình thế cận chiến khiến khó thể phân biệt.

Tuy vậy, đã có một điều chắc chắn đang xảy ra cho cả hai, là song phong cùng thở hồng hộc chính là nhịp hô hấp thổ nạp trì trệ và đứt quãng, đồng thời là diện mạo của song phương cùng hừng hừng đỏ như nhau. Dù thế họ vẫn đánh vẫn đập vẫn tiếp tục một cục diện cận chiến.

“Bốp bốp...”

“Chát chát... Âm!!”

Sau đó ắt hẳn do mệt nên cả hai lơ tay dần.

“Bốp, chát...”

“Hự... Hự...”

Họ càng thở hồng hộc nhiều hơn, khoảng cách bị hô hấp dứt quãng cũng kéo dài hơn. Diễn biến này làm cho trận cận chiến dần biến thành những động thái mệt mỏi, quờ quạng, dù động chạm nhưng chỉ là nhẹ nhàng như thể đang phủi bụi áo cho nhau.

Sau cùng, họ hầu như đang ve vuốt lẫn nhau, dù thở hồng hộc nhưng vẫn vuốt ve sờ soạng. Chợt có tiếng Hạ Trúc Đào nấc nhẹ:

- Sao người, hự, cởi y phục của ta?

Đáp lại, Triệu Thái, cũng nhẹ nấc:

- Đừng nói nhảm, hự, chẳng phải người đang xé bỏ y phục của ta đấy sao?

Do cả hai nhà tình cờ cùng có những lời này nên họ cũng cùng lúc nhận ra tình thế chợt diễn ra hết sức quái đản giữa họ. Lập tức họ lấy tay xô nhau ra:

- Triệu Thái Thái người là kẻ dâm tặc. Sao dám mạo phạm thân thể trinh băng của ta?

- Còn người là dâm nữ. Hãy nhìn này, sao dám xé rách, lại còn cào cấu khắp cơ thể ta? Đồ dâm loạn ty tiện.

Khi không lại bị mắng, hướng hồ còn nhìn thấy thi thể của Tiểu hồng xà đang nằm vương vãi trên thạch sàng, Hạ Trúc Đào thêm phần lộ, lại chồm đến nâng tay, quật thật nhanh vào Triệu Thái một chưởng:

- Người là dâm tặc, lại đi mắng ta là dâm nữ. Ta giết người.

“Ào...”

Triệu Thái cũng lập tức vỗ trả một chưởng tận lực:

- Đồ dâm nữ lăng loạn. Ta cũng giết người.

“Vù...”

Hai chưởng chạm nhau

“Bùng!!”

Chấn lực hất Triệu Thái ngã lăn, suýt nữa nơi khỏi thạch sàng. Và kết quả này càng khích nộ Triệu Thái khiến Triệu Thái giận dữ quát:

- Khá lắm, Lục Linh Quả lẽ ra của ta, nào ngờ bị dâm nữ người cướp đoạt, chỉ tăng nội lực cho người, phần ta thì chẳng còn gì đáng kể. Tội người càng đáng chết. Đờ!

“Ào...”

Nhưng vẫn có nguyên do để Hạ Trúc Đào cũng phần nộ không kém gì Triệu Thái:

- Dâm tặc người là phường tiểu nhân đáng chết. Đã có lưu tự căn dặn nếu không dùng nước suối Cam Tuyền thì được lực của Lục Linh Quả sẽ giảm phát huy. Chính là người cố tình hại ta, tội người cũng đáng chết. Đờ!

“Ừ...”

“Ầm!!”

Lần này chấn trực hất bay Triệu Thái khỏi thạch sàng và tạo cơ hội cho Hạ Trúc Đào thật nhanh thật vội cứ chồm người nằm dài trên thạch sàng để vục mặt vào hốc đá còn một phần nước, cố uống cho kỳ cạn vào mệnh.

Triệu Thái chấn động vội đứng lên, vừa chộp hai chân Hạ Trúc Đào vừa lôi bừa về phía hậu, quyết không cho ả dâm nữ có cơ hội dùng nước Cam Tuyền hỗ trợ cho được lực Lục Linh Quả:

- Người đã đoạt Lục Linh Quả của ta, giờ còn mong đoạt nốt phần nước Cam Tuyền còn lại nữa sao? Không dễ như thế đâu. Ha ha...

Bị lôi kéo hạ Trúc Đào liền có phản ứng là vừa quỳ đập hai chân vừa dùng tay bấu chắc vào hốc đá, cố chi trì thêm một lúc nữa, hy vọng kịp dùng hết nước Cam Tuyền còn lại. Chợt!

“Soạt!!”

Một phần y phục ở hạ thân Hạ Trúc Đào đã bị đứt lìa ra theo lực lôi giật của Triệu Thái. Vì thế, phản ứng tất yếu phải có của Hạ Trúc Đào là co rúm người lại, nhờ đó vô tình tụt thoát khỏi đôi tay vốn được Triệu Thái dùng chộp giữ hai chân ả.

Triệu Thái mất đà, lập tức loạng choạng ngã thoái hậu:

- Hự!

Hạ Trúc Đào ngồi bật dậy trên Thạch sàng, mắt long lên dữ tợn nhìn Triệu Thái:

- Người còn không nhận là dâm tặc nữa ư? Được lắm, giờ thì ta giết người và chẳng còn áy náy gì nữa.

Nhưng Hạ Trúc Đào lần này chậm hơn so với Triệu Thái đang cuồng nộ lao chồm đến:

- Người đã dùng hết nước Cam Tuyền của ta? Càng tốt. Ta sẽ giết người trước, một ả dâm nữ mặt dày, chuyên dùng thủ đoạn cướp đoạt sở hữu của người, sau sẽ uống cạn máu huyết người, lấy lại những gì lẽ ra thuộc về ta. Mau trả Lục Linh Quả cho ta, trả nước Cam Tuyền cho ta.

Khí thế quá hung hãn của Triệu Thái chiến Hạ Trúc Đào nhận ra khó mong kịp hất kinh bức Triệu Thái phải thoái hậu. ả bèn thu người ngồi dịch qua một bên thật nhanh, nào ngờ vẫn sơ ý để Triệu Thái nắm lấy y phục giữ lại.

Sợ y phục đã rách sẽ rách thêm ả giận dữ nện thẳng cánh một quyền vào giữa mặt Triệu Thái:

- Dâm tặc chó hung hãn. Mau Buông y phục ta ra. Buông!

“Ào...”

Triệu Thái nghiêng đầu tránh thoát, nhân đó cũng đáp trả một quyền vào giữa mặt Hạ Trúc Đào:

- Muốn ta là dâm tặc thì đây một quyền này để dạy dâm nữ người phải biết thế nào là cần ngôn, không được xúc phạm kẻ khác.

“Vù...”

Nhưng quyền của Triệu Thái chẳng còn cơ hội đến đích, vì bất ngờ bị Hạ Trúc Đào duỗi thẳng chân, đập một cước giữa ngực làm cho ngã sòng soài trên mặt thạch sàng.

- Hự!

Thừa cơ hội, Hạ Trúc Đào ngã chồm qua, vừa nghiêng răng vừa nâng cao hữu thủ, toan quật một kinh tối hậu vào đỉnh đầu Triệu Thái:

- Mau nạp mạng!!

Nào ngờ chính lúc đó Triệu Thái chột theo bản năng chồm người vừa ngồi bật dậy vừa lăn ào qua một bên, thật không may lại lăn đúng về phía có ả đang chồm đến. Cả hai va đầu vào nhau.

“Bốp!”

Choáng váng ngỡ suýt ngất, cả hai cứ thế ngậy người và thù mặt nhìn nhau, quên rằng vừa mới xem nhau là kẻ thù và từng quyết hạ sát nhau.

Mắt nhìn mất, mặt gần kề mặt chẳng một ai nhận ra là diện mạo của cả hai vẫn đang đỏ hừng hừng. Đã vậy nhịp hô hấp của cả hai lại đột nhiên có dấu hiệu vừa gấp vừa dứt quăng. Họ cùng thở hào hển và trì trệ như nhau.

Cứ thế hai khuôn mặt càng lúc càng tự nhích lại gần nhau, mắt vẫn ngó vào mắt, vì vậy chẳng ai phát hiện bốn cánh tay của họ đang cuống cuống tìm thân thể của nhau.

Đến một lúc, cũng là Hạ Trúc Đào đột ngột bật ra tiếng nấc trước tiên:

Đừng... Triệu Thái... hãy gắng tự kềm chế, cũng như ta... ta đang gắng tự kềm chế đây. Đừng lại đi... hự... đừng lại đi, Triệu Thái! Gắng tự kềm chế, cũng như ta, ta đang gắng tự kềm chế đây. Đừng lại đi... hự... đừng lại đi, Triệu Thái!

Triệu Thái cũng nấc theo:

- Ta không thể... không thể dừng, một khi... một khi chính người đã chẳng dừng, hự, lại còn... lại còn gây thêm khó chịu cho ta...

Hạ Trúc Đào bằng nỗ lực tốt cùng, chột vừa kêu vừa cố đẩy Triệu Thái ra:

- Đừng lại gần ta nữa. Ta...

Nhưng miệng của ả bỗng bị khóa kín rằng chính miệng của Triệu Thái. Vì thế, ngay lập tức thân thể cả hai cuộn quấn vào nhau và từng mảnh y phục, chẳng rõ là của ai, bị bay bắn ra tứ phía, khiến da thịt nhục thể của cả hai càng lúc càng bộc lộ.

Và đến lúc thân thể của cả hai hầu như được đồng loạt ngã ập xuống mặt Thạch sàng, thân vẫn kề thân thì bất chợt Triệu Thái xô mạnh Hạ Trúc Đào ra, miệng quát vang:

- Dâm nữ ty tiện. Có phải chính người dùng độc, hại ta ra nông nỗi này. Người thật lẳng lơ, tránh ra, đừng chạm vào ta nữa.

Nhờ đó Hạ Trúc Đào có dịp hồi tỉnh, lấy lại nhận thức và bật ra tiếng rít phẫn hận đáp trả thái độ kết tội của Triệu Thái:

- Tuy ta từng dụng độc, nhưng để hại luôn tẩm thân xử nữ của ta thì không bao giờ. Điều này chỉ lo do người cố tình để xảy ra. Hoàng Hoa Tử Thảo, Lục Linh Quả chính là loại dâm quả. Sao người không cho ta biết ngay từ đầu? Có phải dụng tâm của người là chờ diễn biến này để Hạ Trúc Đào ta tự hiến thân cho người? Người là tên dâm tặc vô sỉ hạ lưu, bỉ ổi. Ta cấm người không được động chạm vào ta.

Triệu Thái phẫn nộ, ngồi bật dậy quắc mắt nhìn Hạ Trúc Đào cũng vừa ngồi lên, đối diện Thạch sàng:

- Người đã hạ độc thì có, đừng tìm cách phủ nhận. Vì cho người hay, lưu tự ở đây chỉ cho biết Lục Linh Quả là kết tinh của đất trời, là linh quả bồi nguyên, nào phải là độc quả. Ta...

Phát hiện Triệu Thái vì mãi ngó đầu đó nên đột ngột buông lỏng câu đang nói. Hạ Trúc Đào nghi ngại tự nhìn lại bản thân rồi tự giạt mình đỏ mặt vì nhận ra khắp thân mình cơ hồ đã lỏa lồ. Hạ Trúc Đào co rúm người lại, không những thế mà còn tự nép thật sát vào vách thạch thất. Cuối cùng, vì phát hiện dù bằng cách nào đi nữa vẫn không thể che kín kín toàn thân, Hạ Trúc Đào vừa quát vừa năn nỉ van xin Triệu Thái:

- Dù thế nào đi nữa ta xin người đừng nhìn ta nữa. Ta thề đấy, ta không hề dùng độc nhất là dùng xuân dược trong tình huống này. Người hãy quay mặt đi, đừng nhìn ta nữa. Thế đấy, chính là cách duy nhất để dục hỏa có trong người lẫn trong ta không còn cơ hội bộc phát. Ôi đừng, dù liếc nhìn về phía ta người cũng không được phép thực hiện. Đấy, đấy, cứ như thế nha. Ta cũng không nhìn người nữa. Nào, bây giờ người thấy dễ chịu chưa? Ta thì dễ chịu lắm rồi. A... quả là một tình huống thật trở trêu, người không được lên mở mắt hoặc lên nhìn ta đấy. Hãy làm như ta đây này. Nhắm mắt lại, từ từ thở nạp cho sâu vào. Đấy, người thấy chưa? Rất dễ chịu phải không? Giờ thì nói đi, có thật người quả quyết Hoàng Hoa Tử Thảo Lục Linh Quả chỉ có mỗi diệu dụng là bồi nguyên, làm tăng nội lực bản thân?

Triệu Thái không chỉ nhắm mắt thật chặt mà còn xoay hẳn phần lưng chẳng còn mảnh y phục nào về phía chắc chắn vẫn có ả Hạ Trúc Đào đang ngồi:

- Ta gạt người làm gì... vì thế ta cứ khẳng khẳng quả quyết đây chính là thủ đoạn hạng dâm nữ người ắt hẳn vẫn ưa dùng. Nào, thú nhận đi, sau đó hãy mau trao giải dược cho ta. Đừng ngỡ ta là hạng nam nhân rất thích hoặc rất cần thân cận, nhất là với hạng dâm nữ lăng loàn trác nết như người.

Và Triệu Thái lại nghe tiếng Hạ Trúc Đào bật rít:

- Ta không phải dâm nữ. Ta cũng chưa thân cận nam nhân bao giờ. Và đây là lần đầu ta bị thế này vì người. Mà thôi, ta không mắng người là dâm tặc nữa. Đổi lại, ta cũng xin người đừng quá nhấn tâm gọi một kẻ hãy còn tấm thân xử nữ như ta là dâm nữ. Tương tự, ta van người hãy tin ta. Vì ai lại xuẩn động dùng độc dược hại người để hại luôn chính tấm thân ngọc khiết băng trong của chính mình. Huống hồ, ta nói thật đấy, ta và người cùng dùng Hoàng Hoa Tử Thảo Lục Linh Quả. Người hãy tin ta vì ta am hiểu độc môn, đồng thời hãy tự nỗ lực cùng ta tìm cách hóa giải. Hậu quả cực kỳ bất lợi này của loại linh quả mà đây là lần đầu tiên ta được nghe nói đến.

Triệu Thái cũng nghiêng răng bật rít:

- Người không là dâm nữ thì cũng là hạng hồ đồ. Vì một là ta vẫn quả quyết Lục Linh Quả theo di thư lưu tự chỉ là vật bồi nguyên. Và hai là ai bảo

người tham lam, cố tình cướp đoạt, nuốt mất Lục Linh Quả lẽ ra đã thuộc về ta? Nói thật nha, hành động này của người đừng bao giờ mong ta tha thứ. Ước chi ta giết được người, uống cạn hết máu huyết người, ta mới hả dạ.

Và Triệu Thái quay lại. Nghe và phát giác hành vi này của Triệu Thái, Hạ Trúc Đào hoảng kinh la lớn:

- Đừng, đừng quay lại nhìn ta. Dục hỏa lại phát tác, hại người nữa bây giờ. Hãy mau ngồi trở lại vị thế lúc nãy. Ôi chao, vì mở mắt nhìn người, đến lượt ta đang bị kích động dây này. Mau nhắm mắt lại, thổ nạp đi, hít sâu vào, thở ra thật chậm nào. A, may thay vẫn còn ngăn cản kịp. Ha!

Triệu Thái cũng hoảng kinh không kém:

- Nay, có thật người không thể dùng giải dược để giúp ta cũng là tự giúp người chăng?

Có tiếng Hạ Trúc Đào nghẹn ngào:

- Ta phải nói hoặc phải làm thế nào để người tin đây? Hay là thế này vậy. Hãy nhẫn nại nghe ta hỏi. Chỉ cần chịu khó đáp lại từng câu hỏi của ta, tự khắc người sẽ hiểu tất cả. Được chứ?

Và vì không nghe Triệu Thái nói gì cả. Hạ Trúc Đào vội vàng lên tiếng hỏi ngay:

- Đừng nghĩ ta tò mò, được chưa? Vì ta chỉ muốn biết người liệu hiểu như thế nào về xuân dược hoặc về về độc môn nói chung?

Giờ mới nghe Triệu Thái đáp:

- Độc môn đối với ta luôn chỉ là những thủ đoạn bất minh. Ta không hiểu và chẳng cần hiểu làm gì.

Hạ Trúc Đào thở dài và nhẹ:

- Vậy hãy nghe ta giải thích, chỉ vì dường như người không thích bị ta hỏi. Là thế này, khoan nói độc môn là bất minh hay không. Riêng về xuân dược thường chỉ là thủ đoạn luôn được nam nhân vận dụng đối phó nhằm cưỡng đoạt tiết trinh của bất kỳ nữ nhân nào đang ham muốn thêm khát. Mà này, người có biết tiết trinh đối với nữ nhân là trân quý như thế nào không? Quý hơn cả chính sinh mạng của nữ nhân đó nữa là. Vậy người nói đi, ta lẽ nào vì ham muốn người, một điều vạn lần trái khuấy, để dùng xuân dược và kết quả là tự hiến dâng sự trinh tiết luôn được ta giữ gìn, đem cho người, là một nam nhân không những ta chỉ mới biết lần đầu lại còn chẳng thật sự khôi ngô tuấn tú, thật khó bảo là có diện mạo thu hút nữ nhân, đến cả võ công cũng không có gì lợi hại. Người bảo ta thật sự thích người đến thế sao?

Hạ Trúc Đào không hề biết Triệu Thái đang rón rén tự thu nhật y phục và đang tìm cách giữ kín, không để lộ cho Hạ Trúc Đào biết. Vì thế, Triệu Thái vờ lên tiếng đẩy đưa:

- Nếu là vậy, theo người, mọi diễn biến trở trêu vừa rồi thì vì nguyên do gì?

Hạ Trúc Đào thở dài:

- Ta vẫn nghĩ chỉ là do Hoàng Hoa Tử Thảo Lục Linh Quả, mà có lẽ kể cả người lưu tự ất cũng chưa có cơ hội biết, ngoài diệu dụng thì linh quả còn dẫn đến những bất lợi như thế nào. Người nên tin và tốt nhất nên cho ta biết mọi lưu tự người đã đọc được gồm những căn dặn gì hoặc hệ trọng ra sao. Chỉ như vậy, vì ta là người từng am tường về độc môn, ắt có cách giúp cả hai chúng ta thoát cảnh ngộ bẽ bàng này và nhất là đừng gây phương hại gì cho nhau.

Triệu Thái đang tìm cách ly khai dần thạch động:

- Ta thì nhớ rất rõ Lục Linh Quả chỉ có diệu dụng. Vô khả gây tác hại. Nếu không thì sao gọi là kết tinh của đất trời, bao gồm cả linh khí âm dương?

Hạ Trúc Đào giật mình:

- Gồm đủ nhị khí âm dương ư? Ta hiểu rồi. Vậy là tại người, do thiếu kiến văn, cũng là chẳng biết gì, nên phần Lục Linh Quả mang toàn âm khí, thừa nhận là do ta đã chiếm đoạt, thì phần còn lại chỉ toàn là dương khí sao người lại dùng? Nam thuộc dương, nữ thuộc âm, người đã là dương lại thêm dương khí từ Hoàng Hoa Tử Thảo nên sinh thịnh. Ta thuộc âm, chợt phục thêm Lục Linh Quả mang âm khí, âm cũng thịnh lên. Cục diện này dĩ nhiên phải đưa đến tình cảnh âm cần dương và ngược lại, dục hỏa không bộc phát sao được?

Ngờ Triệu Thái vì đã hiểu ất thể nào cũng giật mình theo, nào ngờ Hạ Trúc Đào chờ mãi vẫn không nghe Triệu Thái lên tiếng. Ả sinh nghi:

- Sao người không lên tiếng? Có phải vì ngưng ngưng do đã lỡ gọi ta là dâm nữ và còn nghi ta dùng xuân dược nữa? Hay người hận càng thêm hận khi vỡ lẽ rằng lý ra dùng có ta xuất hiện thì toàn bộ Hoàng Hoa Tử Thảo Lục Linh Quả chỉ thuộc một mình người? Hận đến độ không còn gì để nói nữa sao?

...

Càng thêm sinh nghi vì đến từng động tĩnh dù nhỏ của Triệu Thái cũng chẳng có, Hạ Trúc Đào vội hé mắt và quay lại nhìn. Triệu Thái đã biệt dạng.

Hạ Trúc Đào không buồn giận, trái lại càng thêm mừng vì được dịp tìm lại toàn bộ y phục để tự khoác vào người.

Sau đó nàng nhìn quanh và cơ hồ dù có đọc toàn bộ những tự dạng có lưu trên vách để thạch động cũng tỏ thái độ dửng dưng, bằng chứng là chẳng một lần dựa theo đó để tọa công như Triệu Thái đã từng hành động ngay.

o O o